

Sygn. akt II AKa 217/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Mania (spr.)

Sędziowie: SA Piotr Brodniak

SA Bogumiła Metecka-Draus

Protokolant: sekr. sądowy Emilia Misztal

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słubicach Marty Zawadzkiej

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2019 r. sprawy

A. K. (1)

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. II Wydział Karny

z dnia 19 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 22/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżona A. K. (1) działała z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. Z. (2),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżoną A. K. (1) od ponoszenia 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za to postępowanie; w 1/2 wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Mania SSA Bogumiła Metecka-Draus

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 217/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 czerwca 2019 r., sygn. II K 22/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów, ani nie dokonywał odmiennej oceny dowodów przeprowadzonych w pierwszej instancji		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	1. obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w wyniku naruszenia zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, w konsekwencji czego Sąd I instancji nie uwzględnił w pełni okoliczności popełnienia przez oskarżoną czynu, przy jednoczesnym przyznaniu prymatu pełnej wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego M. Z. (2), co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, iż A. K. (1) dopuściła się czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. 2. błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść wyroku skutkującego przyjęciem, iż oskarżona działała z bezpośrednim zamiarem pozbawienia pokrzywdzonego M. Z. (2) życia, podczas gdy prawidłowo przeprowadzona	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	analiza okoliczności zdarzenia prowadzi do wniosku, iż oskarżonej takiego zamiaru przypisać nie można, zatem dopuściła się ona jedynie popełnienia przestępstwa spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu wypełniając znamiona art. 156 §1 pkt 2 k.k.,
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
„Dla wykazania wypełnienia podmiotowej strony zbrodni zabójstwa tak w postaci zamiaru bezpośredniego jak i ewentualnego nie jest wystarczające wskazanie na sposób działania, w tym takie jego elementy jak rodzaj użytego narzędzia, siła ciosu czy skierowanie agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić zarówno o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisanej sprawcy postaci zamiaru. Zazwyczaj niezbędna jest nadto analiza motywacji sprawcy, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp.” (zob. wyrok SN z dnia 4.01.2006 r., sygn. III KK 123/05, LEX nr 172208). Zatem, ani zadanie ciosu w miejsce dla życia niebezpieczne, ani nawet użycie narzędzia mogącego spowodować śmierć człowieka, samo przez się nie decyduje jeszcze o tym, że sprawca działał w zamiarze bezpośrednim zabicia człowieka. Sąd I instancji na stronie 4 uzasadnienia ustalił,	

że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. Z. (2), zaś na stronie 16 skonstatował, że jego zdaniem „oskarżona (...) nie podaje prawdy, gdy twierdzi, że nie miała zamiaru zabicia pokrzywdzonego, gdyż opis zdarzenia, jaki sama podała, zeznania pokrzywdzonego, opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej oraz pozostałe dowody (...) wskazują jednoznacznie, że miała ona zamiar zabicia M. Z. (2) i to zamiar bezpośredni”, zaś na stronie 26: „mając na względzie właśnie umiejscowienie rany, rodzaj narzędzia, oraz następstwa zadanego ciosu zasadnym jest przyjęcie, iż A. K. (1) działała w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. Z. (2). (...) A. K. (1) była agresywna. Dodatkowo po zadaniu ciosu pokrzywdzonemu w żaden sposób nie próbowała udzielić mu pomocy”, co oczywiście nie przekonuje i z czym nie sposób się zgodzić. Zamiar bezpośredni (dolus directus) polega bowiem na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Owa chęć jest aktem jego woli, której zaistnienie uwarunkowane jest świadomością obejmującą okoliczności tworzące zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego. Na zamiar składają się: strona intelektualna (wyobrażenie celu) i strona woluntatywna (motywacja jego osiągnięcia). Zamiar określony w art. 7 k.k. (art. 9 § 1 k.k. z 1997r.), jak powiedział to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 1977r., sygn. III KR 68/77 (OSNPG 1977/11/ 94) to przy tym „proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni jak i ewentualny oznacza zjawisko

obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych (...).” W takim to też zakresie winien on być szczegółowo rozważony i wykazany. Natomiast zamiar ewentualny (*dolus eventualis*) występuje wtedy, gdy sprawca przewiduje realną możliwość popełnienia przestępstwa, na to się godzi. Występuje zawsze w związku z jakimś zachowaniem celowym i oznacza akceptację ("godzenie się") możliwości, że to zachowanie może realizować znamiona czynu zabronionego albo wywołać skutki objęte takimi znamionami. Oznacza zawsze w swej istocie godzenie się z ewentualnością, a nie nieuchronnością popełnienia przestępstwa.

W sprawie oskarżona A. K. (1) przyznała fakt ugodzenia nożem pokrzywdzonego M. Z. (2) w jamę brzuszną, czym spowodowała ranę kluto-ciętą powłok brzucha drażącą do jamy otrzewnej z uszkodzeniem naczyń tętnicznych krezki jelita cienkiego z towarzyszącym masywnym krwotokiem wewnętrznym, czym spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu M. Z. (2) w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, zaprzeczyła jednak, aby miała zamiar dokonania zabójstwa M. Z. (2), a także, aby zdawała sobie sprawę ze skutków zadania mu ciosu nożem. Powiedziała wprawdzie do pokrzywdzonego, aby przestał ją denerwować, bo zrobi mu krzywdę, wypowiedź ta nie jest jednak tak jednoznaczna, jak sugeruje to sąd I instancji. W realiach dowodowych sprawy i w sposób niebudzący wątpliwości oraz zgodny z regułami procedowania nie sposób zatem przyjąć, że działała ona z zamiaru bezpośredniego zabójstwa M. Z. (2). Przyjęty zamiar bezpośredni

uchybia zatem tak dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k., jak i art. 7 k.p.k. W tego zaś konsekwencji dowolnie ustalono, że oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim zabójstwa. Przyjęty zamiar bezpośredni dyskredytuje zresztą sam sąd I instancji twierdząc na stronie 16 uzasadnienia wyroku, że „mogąc rozwiązać kłótnię na wiele sposobów oskarżona zdecydowała się zadać cios nożem w brzuch, wiedząc że może to doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego”. Podobnie na stronie 30: „oskarżona A. K. (1) (...) mimo że pokrzywdzony w żaden sposób jej nie atakował, to ona zaatakowała jego uderzając go nożem. Oskarżona wiedziała także, że uderzenie nożem o długości ostrza ok. 10 cm w jamę brzuszną może doprowadzić do ciężkich obrażeń ciała u pokrzywdzonego lub do jego śmierci. Oskarżona miała świadomość, iż cios zadany w okolicy brzucha może prowadzić w naturalny sposób do uszkodzenia umiejscowionych tam narządów ważnych dla życia człowieka, uszkodzenia naczyń krwionośnych i do krwotoku, co jest wiedzą dostępną każdemu przeciętnemu człowiekowi”, co jest niewątpliwie elementem procesu godzenia się na określony skutek. Można tu zatem - jak słusznie zauważa skarżąca w apelacji „odnieść wrażenie, iż Sąd I instancji okoliczności czynu niemalże „na siłę” dopasował do działania w zamiarze bezpośrednim, gdy tymczasem obiektywna, bezstronna ocena dowodów w sprawie na to nie pozwala”. Przeciwno przyjęciu zamiaru bezpośredniego w realiach dowodowych sprawy przemawia i to zdecydowanie także fakt, na który słusznie zwraca obrońca, iż oskarżona mimo iż miała możliwość zadawania pokrzywdzonemu kolejnych ciosów,

pokrzywdzony był wszak osłabiony spożytym alkoholem, ciosów tych jednak mu nie zadała, zadając zaś cios w brzuch nie miała i nie mogła mieć gwarancji, że osiągnęła zamierzony skutek, nie zawsze bowiem - jak dowodzą tego zasady doświadczenia życiowego kształtowane tego rodzaju sprawami - zadanie ciosu w brzuch stanowi zagrożenie dla życia człowieka. Do tego ciosu zadała na oślep i jak ustalono ze średnią siłą. Mogła też nie zauważyć konsekwencji swojego karygodnego działania. Mogło być bowiem tak, co potwierdził biegły medyk sądowy W. C. na rozprawie z dnia 21 maja 2019 r., że krwawienie nie było widoczne na zewnątrz, (k. 608-13). Gdyby oskarżona rzeczywiście działała z zamiarem bezpośrednim zabójstwa, to niewątpliwie - na co słusznie również zwraca uwagę obrońca - podjęłaby jakiekolwiek działanie w tym kierunku, by M. Z. (2) koniecznej pomocy nie uzyskał, uniemożliwiając mu opuszczenie mieszkania. W powyższych realiach można zatem i należało przyjąć, że oskarżona A. K. (1) przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. dopuściła się działając z zamiarem ewentualnym zabójstwa M. Z. (2). Użyła bowiem noża i ugodziła nim pokrzywdzonego w jamę brzuszną, gdzie skupione są ważne dla życia organy, a także ważne arterie krwionośne. Przemawia za tym niewątpliwie okoliczności w jakich cios zadała, a także przesłanki podmiotowe, a w szczególności: tło i powody zajścia, pobudki działania oskarżonej, stopień jej rozwoju umysłowego, jej dotychczasowy tryb życia, cechy charakteru, z których niezbieżnie wynika, że oskarżona chcąc spowodować u pokrzywdzonego skutek w

postaci ciężkiego uszkodzenia ciała, swą zgodą obejmował także potencjalny skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego. Każdy bowiem przeciętnie doświadczony człowiek ma niewątpliwie „świadomość tego, że uderzenie nożem w brzuch może powodować nie tylko ciężkie uszkodzenie ciała, ale również skutek śmiertelny” (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 15.03.2012 r., sygn. II AKa 55/12 LEX nr 1133367). Oskarżona w dacie inkryminowanego czynu liczyła zaś sobie (...) lat życia, ukończyła wprawdzie jedynie szkołę podstawową, niemniej jednak dysponowała określonym bagażem doświadczenia życiowego, a także informacjami przekazywanymi choćby przez media, których znaczna część dotyczy spraw podobnych, jak rozpoznawana, miała przy tym zachowane obie funkcje poczytalności (k. 276-292). Musiała zatem na ten skutek się godzić. Mimo jej zaprzeczeń innego wniosku logicznie wyprowadzić tu nie sposób. To, że tak było dowodzi zresztą również fakt, że oskarżona po zdarzeniu funkcjonariuszom policji T. R. i S. T. nie przyznała się, że to ona zadała pokrzywdzonemu cios nożem w brzuch. Uświadamiała sobie zatem niewątpliwie zaistnienie skutku w postaci potencjalnej śmierci pokrzywdzonego i na to się godziła. Zresztą, gdyby oskarżona nie godziła się na śmierć pokrzywdzonego to bez wątpienia nie zadałaby mu ciosu nożem w miejsce tak ważne dla życia człowieka jaką jest jama brzuszna. Nie sposób zatem w sprawie przyjmując z jednej strony za sądem I instancji, że oskarżona A. K. (1) działała z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonych, a z drugiej za jej obrońcą, że zamiar towarzyszący oskarżonej ograniczał się jedynie do

spowodowania u pokrzywdzonych ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Oskarżona działała bowiem z zamiarem ewentualnym zabójstwa M. Z. (2). Taki też zamiar praktycznie - zdaniem Sądu Apelacyjnego - sąd I instancji dowodzi w uzasadnieniu swego wyroku. Tak argumentując Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i przyjął, że oskarżona A. K. (1) działała w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia M. Z. (2).		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżona spowodowała u pokrzywdzonego „wyłącznie ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci długotrwałej choroby realnie zagrażającej życiu, a zatem popełnia przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.”	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
w związku z jedynie częściowym uwzględnieniem zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych brak było podstaw do zmiany wyroku w żądanym kształcie.		
3.2.	rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej A. K. (1) kary, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, wyrażającą się niedostatecznym uwzględnieniem znacznego stopnia szkodliwości społecznej przypisanego jej przestępstwa, wynikającego z rodzaju dobra prawnego naruszonego przestępstwem, okoliczności w jakich doszło	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	do popełnienia przestępstwa, postaci zamiaru i motywacji oskarżonej, potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które to okoliczności jednoznacznie uzasadniają wymierzenie oskarżonej surowszej kary pozbawienia wolności	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd Apelacyjny podzielił wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności przedmiotowo-podmiotowe przypisanego oskarżonej czynu oraz wynikające z jej danych osobopoznawczych, wyspecyfikowane na stronach 32-36 uzasadnienia wyroku. W konsekwencji uznał, iż dolegliwość wymierzona A. K. (1) (8 lat pozbawienia wolności) jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości jej czynu i nie przekracza stopnia jej winy, a jako taka właściwie też winna spełnić oczekiwane zadania w zakresie społecznego oddziaływania kary (potrzeby w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa) i cele szczególnoprewencyjne. Kara 8 lat pozbawienia wolności czyni też niewątpliwie zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Jeśli się bowiem zważy, że w ocenie oskarżyciela karą adekwatną miałyby być kara 10 lat pozbawienia wolności, to nie sposób przyjąć, że istnieje tu wyraźna (rażąca) dysproporcji między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą jaką należałoby oskarżonej wymierzyć „w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary”, a tym samym, aby		

orzeczona kara była karą łagodną i to w stopniu rażącym. Nie bez wpływu na powyższą ocenę pozostaje tu także przyjęty przez Sąd Apelacyjny zamiar ewentualny, jak też działanie w zamiarze nagłym, który zawsze wskazuje na niższy stopień winy w rozumieniu art. 53 § 1 k.k. Orzeczona kara, jak słusznie zresztą zauważa to prokurator, jest zaś karą, jakkolwiek orzeczoną w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, niewątpliwie obiektywnie surową. Uzmysławia bez wątpienia oskarżonej nieopłacalność postępowania sprzecznego z porządkiem prawnym. Uwzględnia przy tym także przyznanie się podejrzanej do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyrażenie skruchy w mowie końcowej, pobudki jakimi kierowała się po popełnieniu przestępstwa, w tym fakt pobytu u pokrzywdzonego w szpitalu po zdarzeniu (str. 34 uzasadnienia). Skarżący nadinterpretuje tu niewątpliwie fakt (podobnie w przypadku innych przywoływanych w apelacji), iż oskarżona „zaatakowała osobę nie mającą możliwości podjęcia działań obronnych przed jej brutalnym atakiem, zaatakowała osobę bardziej nietrzeźwą od niej - fizycznie słabszą, zaskoczona jej zachowaniem”, która przyjęła ją „na mieszkanie”, jeśli zważyć, że „oboje w czasie zdarzenia byli nietrzeźwi”, oskarżona znajdowała się zaś „w stanie głębokiego upojenia alkoholowego (...) 1,05 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu”. Spożywanie zaś alkoholu było przy tym istotnym elementem łączących pokrzywdzonego i oskarżoną stosunków. To zaś nieodrodnie pozostawało w związku z awanturami i to niewątpliwie obustronnymi. Nie dzielając

zatem zarzutu i argumentacji apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny w tej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.	
Wniosek	
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej A. K. (1) kary 10 lat pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
w związku z nieuwzględnieniem zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary brak było podstaw do zmiany wyroku i podwyższenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
nie zaistniały okoliczności podlegające uwzględnianiu z urzędu.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem z dnia 19 czerwca 2019 r. sygn. akt II K 22/19 (dot. PR 1 Ds. 253.2018): I. Oskarżoną A. K. (1) uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, polegającego na tym, że w dniu 17 marca 2018 roku w S. w mieszkaniu położonym przy ul. (...) działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. Z. (2), posługując się narzędziem wąskim, ostrokończystym i ostrokrawędzistym o długości ostrza około 10 cm, ugodziła pokrzywdzonego w jamę brzuszną powodując ranę kluto-ciętą powłok brzucha drążącej do jamy otrzewnej z uszkodzeniem naczyń tętniczych krezki jelita cienkiego z towarzyszącym masywnym krwotokiem wewnętrznym, czym spowodowała ciężki uszczerbek na zdrowiu M. Z. (2) w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na niezwłocznie udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną, tj. zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności. II. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania od dnia 20.03.2018r. godz. 20.45 do dnia 19.06.2019 r. III. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat K. K. kwotę 3.695,41 zł. IV. Zwolnił oskarżoną z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, obciążając nimi Skarb Państwa. W następstwie wywiedzionych apelacji zmieniono zaskarżony wyrok jedynie w ten sposób, że przyjęto, że oskarżona działała z zamiarem ewentualnym; w pozostałym natomiast zakresie wyrok utrzymano w mocy.	

Zwiąże o powodach zmiany	
wobec częściowego podzielenia podniesionego przez obrońcę zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych co do zamiaru działania oskarżonej - patrz pkt. 3.1.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	O zwolnieniu oskarżonej od ponoszenia 1/2 wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za to postępowanie orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. 1983 Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) (oskarżona nie pracuje i nie dysponuje żadnym majątkiem); w 1/2 wydatkami postępowania obciążono Skarb Państwa (apelacja prokuratora okazała się chybiona).

7. PODPIS
SSA Bogumiła Metecka-Draus SSA Andrzej Mania SSA Piotr Brodniak

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo oskarżonej	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana